

selv saaledes, at han paa Grund af sin Svaghed havde undladt at gaa med i noget Ministerium. — Dersom Forholdet er det, at en Minister har tilraadet Undladelser af en Kontratsignatur, maa det formodes, at Ministeren har tilstrækkelig Kundskab om Forfjellen mellem, hvad der vedkommer Lovgivningen og Regjeringen, og hvad der ikke gjør det, og han bør altsaa have en Bøde, hvis han handler derimod. Overhovedet maa der ved Spørgsmaalet om Ansvar for manglende Kontratsignatur tages Hensyn til Retsshaandhøvelsens Nødvendighed. Dersom man vilde slippe Ministeriets Ansvarlighed ved, at der blev slige Udveie, var det muligt, at Ansvaaret meget ofte vilde slippe ud af Retfærdighedens Hænder, hvor det ikke burde ske; Retfærdighedens Shaandhøvelse i dette vigtige Forhold kræver formentlig, at der er et vist Punkt, hvor Ansvaaret for en ukontratsigneret Beslutning ubønhørlig rammer, selv om det glipper paa alle andre Punkter. — Med Hensyn til de Forhold, som omhandles i § 12, nemlig en Ministers Tilfidssetelse af hans grundlovmæssige Forpligtelse til at sammenkalde Rigsdagen og deslige, tillader jeg mig at henvise til, hvad jeg bemærkede foran, at der kan være Tilfælde, hvori slige Forhold kunne gaa ud paa statsforbryderiske Foretagender, medens der er andre Tilfælde, hvor de kun bero paa Egenraadighed eller Uagtsomhed. Straffen vil da ogsaa være høist forskjellig; men vi tro, at en Uagtsomhedsforfeelse af den Slags fuldstændig egner sig til Straf, ligesaa vel som de Uagtsomhedsforfeelser, der ere belagte med Straf i Straffeloven. — I det Tilfælde, der omhandles i § 13, at en kongelig Resolution eller en Anordning indeholder en Lovmaterie, og at en kongelig Resolution eller Anordning altsaa i Virkeligheden er en Lovforandring, har den paagældende Minister tilfidsat sin Forpligtelse til at indbente Rigsdagens Konsens. At dette Forhold er strafbart, turde vel ikke være tvivlsomt, og selv om det støtter sig til en feilagtig Opfattelse, mene vi, at Ingen med Rette kan være ansvarsfri som Minister, naar han ikke veed, hvad der hører under Rigsdagens Resfort, og hvad der hører udenfor samme. Det er for Overskridelser og Indgrib i Rigsdagens Lovgivningsmagt, at dette Forhold er taget med. — Jeg gaar derefter over til § 14. Man har i denne Paragraf set forskjellige Meninger indlagte, som slet ikke findes der, og som det aldrig har været Forslagsstillernes Hensigt at fremsætte hverken gjennem denne Paragraf eller overhovedet gjennem denne Lov. § 14 handler om Ministrenes Ansvar for Udstedelsen af foreløbige Love. Efter Grundloven er der jo visse Betingelser, som skulle opfyldes, for at en foreløbig Lov kan udstedes, nemlig at det skal være i særdeles paa-trængende Tilfælde, at der ikke er nogen Rigsdag samlet, og at Indholdet ikke strider imod Grundloven. At en Minister eller et Ministerium, som

overskrider denne Grundlovsbestemmelse, er ansvarligt og straffskyldigt derfor, behøver neppe nogen videre Dmtale. Spørgsmaalet om, hvorvidt en foreløbig Finantslov er tilladelig eller ikke, er et Spørgsmaal, som slet ikke ligger i denne Paragraf, og som ikke kommer for i denne Lov. Forslagsstillerne tro, at foreløbige Finantslove efter Grundloven ere utilfældelige, og de mene, at denne Regel er fuldkommen garderet ved Grundloven. Vi have nu troet, at der behøves en Bestemmelse om, at et Ministerium vil være ansvarligt og strafskyldigt for foreløbige Love, som ikke kunne blive stadfæstede af en Rigsdag. All foreløbig Lovgivning sker jo i Tilbud til den kommende Rigsdag; enhver foreløbig Lov trækkes som en Bæxl paa den næste Rigsdag. Dersom Ministeriet kan have Grund til at vente den foreløbige Lovs Vedtagelse i næste Rigsdag, har det i sin Stilling til denne Rigsdag Joie til at komme med denne Lov; men dersom Forholdet er saaledes, at Ministeriet ikke tidligere har kunnet faae denne Lov igjennem, og heller ikke har Udset til at faae den igjennem Rigsdagen, tro vi, at Ministeriet har overskredet sin Besøttelse til at udstede en foreløbig Lov, og det er denne Bestemmelse, vi have troet at kunne tage med i § 14. Med Hensyn til at der staar i § 14, at Lovens Negtelse kan finde Sted i begge Thing, vil jeg blot oplyse, at en Lov jo kan indbringes i det ene Thing efter at være forkastet i det andet, og altsaa kan falde igjennem i begge Thing, samt at en Lov fra et Fællesudvalg kommer ind i begge Thing og altsaa kan blive forkastet i begge Thing, saaledes at der formentlig intet Urigtigt er i denne Affattelse med Hensyn til „begge Thing“, som findes i Paragrafen. — I den sidste Del af § 14 have vi søgt at træffe en Bestemmelse om, hvad der skal forstaas ved Grundlovens Udtryk: „særdeles paa-trængende Tilfælde“. Der er maaske dem, som ville mene, at en saadan Forklaring eller Fortolkning ikke kan ske i en simpel Lov, men at der, da det skal være en Grundlovsfortolkning, maa en Grundlovsbestemmelse til. Jeg maa dertil bemærke, at der i Grundloven findes Udtryk, som selvfølgelig maa have en nærmere Bestemmelse for at bruges i det virkelige Liv, og at saadanne Definitioner eller Omkrivninger kunne gives ved simpel Lov, derpaa have et slaaende Exempel i Valgloven, idet Grundlovens Ord „uberygtet“ uanfægtet er fortolket og forklaret i Valgloven; men at der skulde være noget mere Forkert i at forklare en saadan Udtalelse som „særdeles paa-trængende Tilfælde“ i en simpel Lov, kan dog vist ikke med sund Sands paaftaas. Med Hensyn til den Forklaring, Forslagsstillerne give af dette Udtryk i § 14, maa der lægges Mærke til, at vi ikke give en absolut Forklaring deraf, men blot en Bestemmelse i en vis praktisk Retning, som gaar ud paa, at, naar et af de der omhandlede Forhold er ordnet ved Lov, skal denne ikke ved en foreløbig Lov kunne forandres, medmindre der er faktiske Hindringer